

gen, men i Reglen maa køre henved to, bliver denne Kørsel et ret stort Bidrag til Sygekasserne. Det har man dog ikke generet sig for eller været ængstelig for at paalægge dem. Men her, hvor der er Tale om at paalægge Kommunerne, væsentlig Købstadkommunerne, et Bidrag, synes man at være mere ængstelig. Jeg har ikke villet undlade at gøre disse Bemærkninger, fordi jeg gerne har villet, at de skulde staa som Vidnesbyrd om, at der gør sig Betragtninger gældende, — og jeg mener meget berettigede Betragtninger, — netop ud fra, hvad man Gang efter Gang har sagt, at dette til Dels er i Analogi med Sygekasserne, Betragtninger, som maatte føre til et tvunget Kommunitilskud til Arbejdsløsheds-kasserne.

Men naar jeg ikke har turdet fastholde mit principielle Standpunkt i saa Henseende, er det for det første, fordi der her er Tale om en Lov, der kun skal gælde for fem Aar, men dernæst ogsaa og navnlig, fordi jeg er klar over, at vil man Sagens Vel, er der ikke noget, man i den Grad skal tage sig i Agt for som paa Forhaand at skabe Uvillie mod Kasserne, derved at man tvinger Kommunerne til at yde et Tilskud. Det vilde have stillet sig helt anderledes, hvis der fra alle Sider i Kommissionen og, hvad man vel saa kunde vente, ogsaa paa Rigsdagen, naar Sagen kom for, havde været Enighed om, at det var fuldstændig i sin Orden at sige, som jeg har tilladt mig at udtrykke det i Betænkningen, at det vil være en Forsikring ikke blot for de arbejdsløse, men i lige saa stor Udstrækning en Forsikring for Kommunerne. Hvilken Betydning har det ikke for en Kommune, at den, der bliver arbejdsløs, faar fra 1 til 2 Kr. om Dagen. Den Forøgelse af Købeeynen, der vil blive Følgen af, at der udbetales 1 Kr. eller mere daglig til de arbejdsløse, er af stor Værdi ogsaa for Kommunen. Det maa derfor siges at være fuldt saa meget en Forsikring for Kommunen for den Kalamitet, som en større Arbejdsløshed kan medføre, som det er det for vedkommende arbejdsløse selv. Og hvis der havde været Enighed om denne Forstaaelse, saa kunde det sagtens have gaaet an at komme med et Forslag om tvunget, obligatorisk Kommunitilskud. Men siden der ikke er Enighed derom, har jeg ikke villet være med til at vække Uvillie overfor Forslaget ved at rejse et saadant Krav. Derfor siger jeg, at selv om der kan fremføres et meget berettiget Forsvar for tvunget Kommunitilskud, vil jeg dog henstille, at de,

der ere enige med mig i de Betragtninger, jeg her har fremført — det skulde glæde mig, om der var en Del, der er det, og det haaber jeg, der er — alligevel, af Hensyn til, at det kun er et Forsøg, der gøres for 5 Aar, vil akkviescere ved disse Bestemmelser, idet man saa maa haabe paa, at denne Foranstaltning i den Grad skal vokse sig stærk i Løbet af de 5 Aar, at Kasserne skulde faa begyndt saa godt og skulde være blevne saa konsoliderede, at vi, naar vi gaa til en Revision af Loven, kunne paalægge Kommunerne ogsaa at yde deres Tilskud uden at behøve at frygte for at skade Sagen igennem en Misfornøjelse, som maaske inden for enkelte Kredse kunde være opstaaet nu, hvis man gik til tvunget kommunalt Tilskud.

Jeg vil derfor slutte med at sige, at jeg haaber, at man i saa stor Udstrækning som muligt vil holde sig til, hvad der her foreligger, og at man vil foretage saa faa Ændringer deri som muligt. Det baader Sagen bedst. Det drejer sig om at faa begyndt, og faa begyndt under saadanne Vilkaar, at den almindelige Stemning for Sagen er gunstig. Man kan da være ganske sikker paa, at naar 5 Aar ere gaaede, og Sagen i den Tid har indarbejdet sig i den almindelige Bevidsthed, vil det langt lettere lade sig gøre, ikke blot at forøge Statstilskuddet, men ogsaa at paalægge alle Kommunerne at yde Tilskud til Arbejdsløsheds-kasserne, da det lige saa fuldt ja, jeg kunde fristes til at sige i endnu større Udstrækning er en Kommunesag, end det kan siges at være en Statssag.

Sandbæk: Det ærede Medlem for Nørresundby (Jensen-Sønderup), der sidst talte, advarede mod at komme ind paa den Vej, som Mindretallet har foreslaet: Kommunitilskud, og det skal det ærede Medlem have Ret til. Men naar han gjorde det med den Motivering, at det vilde forstyrre Beregningsarbejdet af Præmierne, saa har det ærede Medlem jo ikke læst Mindretallets Betænkning, thi deri staar, at vedtager Kommunalbestyrelsen at give Tilskud, skal Tilsagnet herom gælde for det Tidsrum, hvori nærværende Lov har Gyldighed, og Tilskuddets Størrelse udgøre $\frac{1}{4}$ af hele Præmien. Der er altsaa, saa længe Loven har Gyldighed, et fuldstændigt Beregningsgrundlag for Præmien, altsaa netop den Vej, vi ville gaa.

P. Knudsen: Endskønt jeg har den Ære at være Medlem af den Kommission, som har udarbejdet dette Forslag, har jeg